

og at Obligationen heller ikke paa anden Maade er holdt i Kraft, men ogsaa at der er gaaet 3 Aar efter den Rentetermin, til hvilken den sidste af de udgivne Kuponer er forfaldet, uden at Obligationen er fremkommet til Modtagelse af nye Kuponer eller paa anden Maade er holdt i Kraft. Medens denne Regel vanskeliggør Forældelsen urimeligt i de øvrige Tilfælde, synes den at give en hensigtsmæssig Løsning for alle kuponbærende Massegældsbreve, der ikke giver Fordringshaveren Ret til at kræve Kapitalen tilbagebetalt. Reglen i Loven af 1871 omfatter alle Statsobligationer, for hvilke der ikke gælder særlige Bestemmelser, altsaa ogsaa Papirer, der ikke falder ind under den omhandlede Kategori, og da disse skal følge de almindelige Regler i § 42 a, har man i en Tilføjelse til § 52 stillet Forslag om Ophævelse af den nævnte Bestemmelse.

Ogsaa for de heromhandlede Obligationer gælder Reglen i § 42 b, naar Indskrivning har fundet Sted.

Til § 42 d.

Ved Siden af Bestemmelsen i § 25, 1ste Stykke, der ikke er nogen egentlig Forældelsesregel, skal de almindelige Regler om Forældelse af Kuponer finde Anvendelse, jfr. Bemærkningerne til § 25. Og da § 25, 3die Stykke, gør Loven af 22. December 1908 uanvendelig paa Udbyttekuponer, vilde alle Kuponer herefter — bortset fra særlige Vedtagelser — være undergivet den 20-aarige Forældelse ifølge D. L. 5—14—4.

Naar man imidlertid ændrer Reglerne om Forældelse af Massegældsbreve som nu foreslaaet, synes det rigtigst at indføre tilsvarende Ændringer for de til Gældsbrevene hørende Kuponer, og da der bør gælde samme Regler for Rentekuponer og Udbyttekuponer, maa de nye Regler ogsaa omfatte disse sidste.

Da den her foreslaaede Regel om 10-aarig Forældelse af Kuponer kun skal tjene som Supplement til Reglen i § 25, 1ste Stykke, er den der omhandlede Forevisning af Kuponen — og ikke dennes Forfaldsdag —

fastsat som Udgangspunkt for Forældelsesfristen.

Af § 42 d fremgaar det formentlig, at Kuponer ikke kan forældes ved den 5-aarige Forældelse ifølge Loven af 1908. Derfor kan § 25, 3die Stykke undværes.

Til § 42 e.

Den i Paragraffens 1ste Punktum foreslaaede Regel om Afbrydelse af Forældelsen svarer ganske til Bestemmelsen i Lov af 22. December 1908 § 2, 2det Punktum. — I 2det Punktum har man tilføjet en Bestemmelse om, at Forældelsen, naar Skyldneren har standset sine Betalinger, tillige skal kunne afbrydes ved skriftlig Anmeldelse af Kravet. I saadanne Tilfælde vilde det ved Massegældsbreve være urimeligt, om de talrige Fordringshavere skulde være nødsaget til at anlægge Sag.

Naar Forældelsen er afbrudt, løber der en ny Frist af den Længde, der efter Reglerne i § 42 a—d kræves til Forældelse af et Dokument som det paagældende. Hvis Gældsbrevet hører til dem, der forældes i 10 Aar, bliver den nye Frist 10 Aar, selv om Forældelsen er afbrudt ved retslige Skridt.

Til 42 f.

Det antages nu, at Forældelse af en rentebærende Fordring bevirker, at ogsaa Krav paa forfaldet eller paaløbet Rente bortfalder, jfr. Lov af 28. Januar 1871 § 1. Efter Udkast til Lov om Gældsbreve § 23 skal Rentekuponer imidlertid — som omtalt i Bemærkningerne til § 42 a — i et vist Omfang anses som selvstændige Omsætningsgældsbreve, og som saadanne bør de ikke omfattes af Hoveddokumentets Forældelse. Det foreslaas derfor, at denne kun skal medføre Bortfald af Krav ifølge Kuponer med senere Forfaldstid. At man her af Nømheds-hensyn har ladet Kuponens Forfaldstid være afgørende i Stedet for det i Gældsbrevslovudkastet nævnte Tidspunkt: en Maaned før Forfaldsdag, kan næppe faa nogen praktisk Betydning. — I øvrigt vil en Kupon ifølge det nævnte Udkasts § 25 i Alminde-